

Тетяна КАРПЕЦЬ

курсант ННІ права та підготовки
фахівців для підрозділів
Національної поліції

Науковий керівник:

Маским ШЕВЯКОВ

старший викладач кафедри
адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Варто почати з того, що на сучасному етапі становлення української державності, проблема реалізації захисту прав та свобод набули глобального значення і вийшли на лідируюче місце серед пріоритетних завдань всіх демократичних держав, які формують цілісне та правове суспільство на території своєї країни.

Міжнародно-правове регулювання прав людини здійснюється за допомогою певних міжнародних стандартів, які розробляються на підставі законодавчих, моральних та звичаєвих норм, та були визнані державами та проголошені Генеральною Асамблеєю ООН.

Міжнародними стандартами у сфері прав людини і громадянина є міжнародно-правові норми, що покликані закріплювати статут особистості та встановлюють основний перелік прав і свобод людини і громадянина.

До основних міжнародних нормативно-правових актів у сфері захисту прав людини відносяться: Загальна декларація прав людини, Європейська конвенція про захист прав людини та основоположних свобод з протоколами, Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права, Міжнародний пакт про громадянські та політичні права, Підсумковий документ Віденської зустрічі представників держав-учасниць Наради з питань безпеки та співробітництва в Європі і т.д. [1, с.41].

Отже, Основний Закон та конституційне законодавство нашої держави повинні бути орієнтовані на міжнародно-правові стандарти.

У чинній Конституції України [2] правам та свободам людини й громадянина відведено розділ під номером два, який є одним із найважливіших в Основному Законі та містить близько третини всіх статей Конституції України.

У нашій державі права та свободи людини пов'язуються передовсім з

правовим статусом особи, що можна охарактеризувати як законодавче закріплення правового становища людини в сучасному соціумі.

Надзвичайно вартим уваги є той факт, що проблема захисту прав і свобод людини від незаконних зазіхань різко загострилася. Теперішнє становище злочинності та її поганий вплив на кожную сферу суспільного життя вимагають застосування ефективних заходів для покращення ситуації, що склалася, посилення соціальної ролі правоохоронних органів у захисті прав і свобод людини, у процесі охорони громадського порядку, в протидії злочинності, насамперед з її організованими, агресивними й насильницькими формами. Згідно із чинним законодавством України правоохоронні органи повинні гарантувати громадянам України та всім, хто перебуває на її території тимчасово, забезпечення відповідних умов реалізації їх прав і свобод, як це передбачено чинними міжнародно-правовими нормами у сфері захисту прав людини [1, с.42].

Зазначимо те, що в наш час рівень втілення та забезпечення прав і свобод, які передбачені чинною Конституцією [2] є досить малим порівняно з міжнародними нормативно-правовими актами в цій галузі, що зумовлено багатьма політичними, економічними та військовими проблемами, які лише погіршують становище нашої держави. Дане явище потребує мобілізації сил усіх органів державної та місцевої влади, які повинні забезпечити ефективний механізм забезпечення прав і основоположних свобод людини та громадянина.

Також важливим є постійне міжнародне співробітництво у сфері захисту прав людини, адже саме європейський досвід допоможе привести законодавче та практичне закріплення захисту прав людини в нормальний стан.

На сучасному етапі розвитку України та українського суспільства виокремлюються наступні проблеми щодо дотримання прав та свобод людини і громадянина, які закріплені Конституцією України [2]:

- досить низький рівень правової культури та свідомості населення, порівнюючи з іншими європейськими країнами;
- недостатній рівень всезагального виховного впливу правового характеру з боку держави;
- майже повна відсутність структури громадянського суспільства;
- високий рівень корупції у всіх сферах суспільного життя;
- часта бездіяльність правоохоронних органів щодо захисту прав населення, що породжує недовіру у населення до державних органів;
- плачевне фінансове становище населення, яке робить з них легкий об'єкт для маніпулювання зі сторони представників олігархії.

Отже, підбиваючи підсумок зі всього вищевикладеного, можна сказати, що в сучасній Україні інститут реалізації прав та основоположних свобод людини і громадянина потребує нагальних змін та перевтілень. Це можна зробити шляхом прийняття на законодавчому рівні профільного закону, в

якому повністю буде врегульовано порядок реалізації конституційних прав і свобод.

Також важливим кроком буде мінімальна правова освіта населення, щоб кожен міг самостійно знати, розуміти і відстоювати власні права. Дані дії неминуче призведуть до потенційного підйому рівня захищеності прав та свобод населення, що зробить нашу державу більш стабільною та сильнішою.

1. Пильгун Н.В. Проблеми реалізації та захисту прав і свобод людини і громадянина в контексті функціонування принципу верховенства права в Україні. *Науковий вісник. Ужгород. нац. ун-ту.* 2014. Вип. 26. С. 40–43.

2. Конституція України від 01.01.2020. ст. 34, ст. 45, ст. 67. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.

Єлизавета КИСЛЯКОВА

курсант ННІ права та підготовки
фахівців для підрозділів
Національної поліції

Науковий керівник:

Андрій ТОКАР

викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
Університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

ПСИХОЛОГІЧНЕ ЗДОРОВ'Я ОСОБИСТОСТІ В КОНТЕКСТІ АКТУАЛЬНИХ ПРОБЛЕМ СУСПІЛЬСТВА

Психологічне здоров'я стає предметом вивчення вітчизняних психологів з кінця ХХ століття, які змогли не тільки розділити поняття «психічне здоров'я» і «психологічне здоров'я», але і позначити те феноменологічне поле, у якому явище здоров'я постає в сукупності його психологічних аспектів [1, с. 3]. Відомий російський психолог, який ввів термін «психологічне здоров'я» І. В. Дубровина так пише: «Психологічне здоров'я робить особистість самодостатньою. Не ми задаємо їй рамки, норми, орієнтири, не ми її оцінюємо звичайним чином: ця особистість – розвинута, ця – не дуже, ця – на середньому рівні. Ми забезпечуємо дитину у відповідності до його віку засобами саморозуміння, саморозвитком і самоприйняттям в контексті взаємовідносин з оточуючими його людьми, в умовах економічних, соціальних, культурних та екологічних реалій